



“Darbojos, lai nedzirdīgo dzīve kļūtu labāka, ērtāka un pieejamāka.”

LNS Goda biedre
Lida Šilinska

6. lpp.

FEBRUĀRIS 2022 | #02 (1137) | WWW.LNS.LV



Teksts: Gunta Birnīte Foto: Ieva Solovjova

Zigrīdai Žukauskai Rīgas domes pateicība

11. februārī Rīgas Rātsnamā jau tradicionāli tika godināti brīvprātīgā darba veicēji un organizatori, kas aizvadītajā gadā devuši ievērojamu ieguldījumu sabiedrības labā.

Svinīgajā ceremonijā Rīgas domes priekšsēdētājs Mārtiņš Staķis 38 brīvprātīgajiem, to skaitā LNS Rīgas RB biedrei Ervīnai Zigrīdai Žukauskai, pasniedza Rīgas domes pateicības rakstus un piemiņas veltes, uzsverot, ka “šī ir lieliska tradīcija pateikt paldies aktīvākajiem iedzīvotājiem un organizācijām, kas ziedojušas savu laiku brīvprātīgajam darbam sabiedrības labā.”

Dienas centrs “Rītausma” 2021. gada nogalē nominācijā “Gada brīvprātīgais 2021” izvirzīja klienti Ervīnu Zigrīdu Žukausku. Zigrīda pagājušajā gadā atzīmēja 80 gadu jubileju. Dienas centru viņa apmeklēja no pašiem pirmsākumiem, kaut iesākumā bija bailīga un nedroša, jo domāja, ka rokdarbi nepadosies, un viss jaunais šķīta biedējošs. Laika gaitā viņa ļoti veiksmīgi iekļāvās centra darbībā un arī šodien ir aktīva centra apmeklētāja. Dienas centrs viņai ir kā otrās mājas un ģimene, jo visi radi dzīvo Lietuvā.

Zigrīda joprojām aktīvi piedalās visos pasākumos un nodarbībās. Viņa ir apguvusi jaunākās IT tehnoloģijas, lai par visu vienmēr būtu informēta, un dejo arī senioru grupā. Dienas centra darbiniekiem viņa ir vislabākais palīgs – vienmēr piesakās lieliem un maziem darbi-

ņiem, piedalās pasākumu organizēšanā. Viņa iesaista savus līdzgaitniekus dienas centra dzīvē. Zigrīda vienmēr ir pozitīva, nekad nesūdzas par sliktu pašsajūtu, ļoti zinātkāra, pilnveido sevi ik mirkli. Viņa ir labs piemērs citiem klientiem, ka, aizejot pensijā, ir jāturpina aktīva darbība un nedrīkst palikt mājās “ērtā dīvāniņā”.

Zigrīda LNS dzīvē darbojusies jau jaunības gados – bijusi aktīva sportiste, vadījusi tā laika Rīgas biedrības nedzirdīgo darbinieku grupu Rīgas apgaismes tehnikas rūpnīcā. Šobrīd viņa turpina aktīvi darboties LNS Rīgas RB.

Ervīna Zigrīda Žukauska augstu novērtē saņemto apbalvojumu un saka: “Paldies dienas centram, ka mani pamanīja un izvirzīja šai nominācijai. Kad vadītāja paziņoja, ka būs jādo daudzas uz Rīgas domi saņemt pateicības rakstu, biju satraukusies. Kāpēc man? Piedaloties pasākumā un esot līdzās pārējiem nominantiem, sapratu, ka tiešām esmu godīgi šo nomināciju nopelnījusi, un sirdī bija prieks un gandarījums. Liels paldies tulcei Ievai Solovjovai, kura man palīdzēja pārvarēt satraukumu. Mums abām bija ļoti interesanti būt domes mājā un deputātu sēžu zālē.” ●

KOPSOLĪ LASIET

2.–4. OFICIĀLĀS VĒSTIS

- Svarīgākais Latvijas Nedzirdīgo savienībā un Latvijā
- LNS Rehabilitācijas centram – 10 gadi
- LNS Valmieras reģionālajai biedrībai – 75

5. –7. INTERVIJAS

- Ar smaidu uz priekšu! – intervija ar LNS Gada reģionālās biedrības vadītāju Daci Lāci
- Rūpēs par visiem – intervija ar LNS Goda biedri Lidu Šilinsku

8. – 9. PAR MUMS MASU MEDIJOS

- Sejas maskas traucē saziņu
- Iespējas iekļauties sabiedrībā
- Darba devējiem jābūt drosmīgākiem
- Muzikālās izrādēs vajadzīgi titri

10. NODARBINĀTĪBA

- Laura Gaile – lietvede un sportiste

11. KULTŪRA/IZKLAIDE

- Jauniešu koris vizualizē kormūziku
- Polijas atlasē uz Eirovīziju – dziesma zīmju valodā

12. DAŽĀDI

- Atvadu vārdi Česlavam Slavinskim
- Jubilāri
- Apsveikums
- Līdzjūtības



NĀKAMĀJĀ NUMURĀ

INTERVIJA AR
DEJU KOLEKTĪVU
“RĪTAUSMA”
UN TĀ VADĪTĀJU
ALDI ĀDAMSONU

Aktualitātes Latvijas Nedzirdīgo savienībā

PARAKSTĪTA VIENOŠANĀS AR LABKLĀJĪBAS MINISTRIJU

31. janvārī Latvijas Nedzirdīgo savienība un Labklājības ministrija parakstīja vienošanos valsts pārvaldes deleģēto uzdevumu veikšanas līgumā, kas paredz pakalpojumu sniegšanai vārdzirdīgām un nedzirdīgām personām 2022. gadā no valsts budžeta piešķirt 3 840 351 EUR.

- Piešķirtais finansējums sadalīts šādi:
- surdotehnikas nodrošināšanai 2 370 968 EUR,
 - sociālās rehabilitācijas pakalpojumu nodrošināšanai 601 122 EUR,
 - surdotulka pakalpojumu nodrošināšanai izglītības programmas apguvei 66 448 EUR,
 - surdotulka pakalpojumu nodrošināšanai ikdienas saskarsmei 559 865 EUR,
 - administrēšanas izdevumiem 188 953 EUR,
 - laikraksta “Kopsoli” izdošanai 23 321 EUR.

Latvijā

100 DEČI LATVIJAI IZVIRŽĪTA KULTŪRAS BALVAI “BOŅUKS 2021”

Latgaliešu kultūras gada balvas “Boņuks 2021” nominantu vidū ir projekts “#100dečiLatvijai digitālā, taktīlā, audiovizuālā un zīmju valodā”, kas ietver audio stāstus, kā arī Anneles Slišanās simts unikālie deči neredzīgajiem ar pirmo latgalisko grāmatu, kura izdota Braila rakstā, kā arī nedzirdīgajiem videogrāmatā zīmju valodā.

Latgaliešu kultūras gada balvas “Boņuks 2021” pasniegšanas ceremonija notiks 2022. gada 5. martā Latgales vēstniecībā GORS un LTV1 tiešraidē.

10 GADU JUBILEJA 112 IZSAUKŠANAI AR ĪSZIŅU

11. februārī visā Eiropas Savienībā atzīmēja vienotā ārkārtas palīdzības izsaukumu numura 112 dienu. Tas ir iemesls atgādināt, ka Latvijā nedzirdīgi cilvēki jau no 2012. gada 6. februāra var izsaukt policiju, ātro palīdzību, ugunsdzēsējus un gāzes die-

DZIRDĒS APARĀTUS PIEGĀDĀS LIETUVAS FIRMA

20. janvārī notika LNS Iepirkuma komisijas sēde par rezultātiem iepirkuma konkursā par dzirdes aparātu iegādi 2021.–2023. gadam.

Komisija nolēma līguma slēgšanas tiesības piešķirt Lietuvas firmai UAB “SOKRATUS”, kuras piedāvājums atzīts par atbilstošu kvalifikācijas un tehniskajām prasībām un bija ar viszemāko cenu.

Iepirkumā iegādāti trīs veidu aizausa dzirdes aparāti:

- 6600 aparāti vidēji smagam dzirdes zudumam (3. pakāpes vārdzirdībai) par līgumcenu 438 240 EUR (šeit un turpmāk bez PVN),
- 5000 aparāti smagam dzirdes zudumam (4. pakāpes vārdzirdībai) par līgumcenu 332 000 EUR,
- 1400 aparāti ļoti smagam dzirdes zudumam (5. pakāpes vārdzirdībai) par līgumcenu 125 160 EUR.

IZSKATA LABDARĪBAS MARATONA “DOD PIECI!” ATKLĀTO VĒSTULI

2. februārī LNS prezidents Edgars Vorslovs piedalījās gan Saeimas Sociālo un darba lietu komisijas sēdē, gan Invaliditātes lietu nacionālās padomes sēdē. Abās sēdēs skatīja jautājumu par vides pieejamības nodrošināšanu cilvēkiem ar invaliditāti.

Aizvadītajā sabiedrisko mediju labdarības maratonā “Dod pieci!” uzsvēta vides pieejamības problemātika cilvēkiem ar funkcionāliem traucējumiem, lai sabiedrība uzzinātu par cilvēku ar redzes, dzirdes vai kustību traucējumiem ikdienu. Pēc maratona tā rīkotāji nosūtīja atklātu vēstuli augstākajām valsts amatpersonām, politiķiem un sabiedriskajām organizācijām, norādot uz maratonā izcelto problemātiku cilvēkiem ar invaliditāti.

PIEAUGUŠAJIEM APMĀKSĀS IEKŠAUSS IMPLANTA ĀRĒJĀS DAĻAS NOMAIŅU

25. februārī atzīmē Starptautisko kohleāro implantu dienu. No 2022. gada valsts arī pieaugušajiem apmaksās ievietoto kohleārā jeb iekšauss dzirdes implanta ārējās daļas nomaiņu. Par valsts naudu implanta ārējās daļas nomaiņu pēc pilngadības sasniegšanas turpmāk veiks vienu reizi astoņos gados.

Dzirdes implanta ievietošanas operāciju gan bērniem, gan pieaugušajiem valsts jau apmaksā. Implanta ievietošanas kopējās izmaksas ir 20 tūkstoši eiro, no tiem ārējās daļas izmaksas – 10 tūkstoši eiro, ziņo portāls LSM.

Implanta ārējās daļas nomaiņa vajadzīga ik pēc pieciem līdz septiņiem gadiem. Valsts līdz šim to apmaksāja tikai bērniem līdz 18 gadu vecumam. ●

LNS Rehabilitācijas centram – 10 gadi

23. februārī SIA “LNS Rehabilitācijas centrs” svin pirmo apaļo jubileju. Centrā diendienā palīdz nedzirdīgajiem, atvieglojot viņu ikdienu, attīstot zināšanas un radošās prasmes un sniedzot morālu atbalstu grūtos brīžos. Par sniegtajiem pakalpojumiem un nākotnes plāniem stāsta valdes priekšsēdētāja Sandra Gerenovska.

Kā radās Rehabilitācijas centrs?

Rehabilitācijas centrs (RC) izveidots, saplūstot SIA “LNS kultūras centrs “Rītausma”” (sākumā to vadīja toreizējā ilggadējā viceprezidente un LNS Goda biedre Maruta Piterniece, turpināja – Brigita Lazda), SIA “LNS Komunikācijas centrs” (sākumā to vadīja tagadējais LNS prezidents un LNS Goda biedrs Edgars Vorslovs, pēc tam Ainārs Ostvalds, un 2011. gadā vadīju es) un SIA “LNS Zīmju valodas centrs” (to vadīja tagadējā LNS RC valdes locekle Lilita Janševska).

Toreizējais LNS prezidents Arnolds Pavlins uzrakstīja projektu “LNS – otrās mājās 2”, kas saņēma ERAF fonda atbalstu. Tika uzbūvētas divas ēkas – Rīgā, Elvīras ielā 19 un Liepājā, 1905. gada ielā 35. Pavlins ieteica un LNS valde apstiprināja mani par Rehabilitācijas centra vadītāju. Tas bija interesants laiks – jaunā māja uzcelta, tehnika piegādāta, bet SIA vēl nebija reģistrēta uzņēmumu reģistrā, tādēļ darbiniekus pieņemt darbā nevarējām. Lūdzu kolēģus nākt palīgā – nopirkām saimniecības preces un gājām sakopt telpas.

Bija laiks, kad valsts nedzirdīgajam apmaksāja tulku tikai divas stundas gadā. Vēlāk tika pieņemts Invaliditātes likums, kas noteica, ka valsts apmaksā surdotulka pakalpojumu saskarsmei ar citām fiziskām un juridiskām personām līdz 120 stundām gadā. Radās jautājums: kur ņemt tik daudz tulku?! Uzrunājām nedzirdīgos vecākus, kuriem ir dzirdīgi bērni un prot zīmju valodu. Atsaucība bija liela. Pociem tulkiem Rīgā un astoņiem tulkiem reģionos piepūlcējās uzrunātie, un tā izveidojām apmēram 45 tulku kolektīvu. Daudzi no šiem tulkiem strādā joprojām – mainījušies tikai daži, nākuši klāt jauni. Daži aizgājuši strādāt citur, daži ir dekrēta atvaļinājumā.

Cik šobrīd ir speciālistu?

Šobrīd ir 75 darbinieki, no tiem 37 ir surdotulki. Darbinieku skaits gan mēdz mainīties, jo viņu iesaiste atkarīga no finansējuma. Piemēram, gadā

veidojam 220 videoziņas. Katra gada beigās nav zināms, vai tām tiks piešķirts finansējums. Līdz šim ir veicies un finansējums ticis piešķirts, jācer, ka tā būs arī turpmāk.

Kādi ir pieprasītākie pakalpojumi?

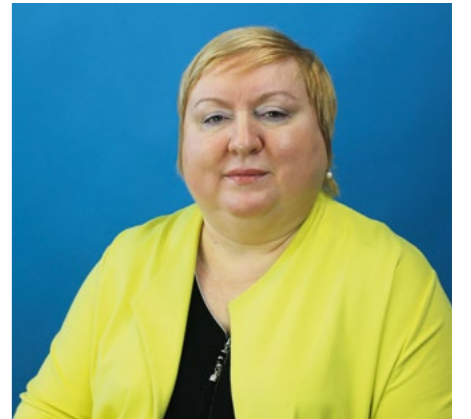
Visi pakalpojumi ir pieprasīti, taču visvairāk nepieciešams, protams, ir tulka pakalpojums, jo nedzirdīgie bez tulka ir kā bez ausīm.

Sākumā daudzi nedzirdīgie nesaņēma psihologa pakalpojuma būtību. Skaidrojām, ka psihologs nepieciešams nevis tāpēc, ka cilvēkam kaut kas nav kārtībā ar psihi, bet gan tāpēc, ka šis speciālists var palīdzēt, piemēram, atrisināt ģimenes problēmas, dažādas saskarsmes grūtības, ieteikt, kā labāk komunicēt ar bērniem vai iziet no nepatīkamas situācijas. Ar gadiem sākām veidot grupas atsevišķi vīriešiem, sievietēm, jauniešiem. Piemēram, vīriešiem stāstīja, kā labāk komunicēt ar sievietēm, kā viņas iepriecināt, kā saprast viņas un viņu kaprīzes (smejas). Tā psihologa pakalpojums kļuva arvien pieprasītāks. Psihologus meklējām ilgi, jo vajadzēja tādus, kas saprot specifiku darbā ar nedzirdīgajiem, proti, mazāk teorijas, vairāk vizuālo materiālu un uzdevumu.

Pieprasīts ir arī sociālā darbinieka pakalpojums – palīdzība un atbalsts. Svarīgi, lai aprūpes iestādē ir vēl kāds ar dzirdes traucējumiem, lai viņi savā starpā var parunāties, reizēm varbūt pat pastrīdēties. Pateicoties mūsu sociālajam darbiniekam Rolandam Brikmanim, izdevās vienoties ar daudzām pašvaldībām, lai nepieciešamības gadījumā viņu pašvaldībā dzīvojošo nedzirdīgo varētu ievietot citas pašvaldības sociālās aprūpes iestādē.

Vai nedzirdīgais var lūgt apmaksāt ārpus centra praktizējošu psihologu?

Nē, apmaksājam tikai centra piedāvāto psihologu pakalpojumu. No 10. februāra mums būs pieci psihologi. Varēs izvēlēties!



Cik pakalpojumus šogad plānojat sniegt?

125 cilvēkiem paredzēta latviešu zīmju valodas apmācība, 335 – saskarsmes un radošās pašizteiksmes iemaņu apguve, 385 – psiholoģiskās adaptācijas treniņi, 859 klientiem plānots sniegt palīdzību un atbalstu sociālo problēmu risināšanā. Klientu skaits var mainīties, un jāuzsver, ka vienam neatsakām. Šogad plānots arī viens kompleksais pakalpojums personai ar garīgās attīstības traucējumiem, kā arī ir finansējums izglītības apguves nodrošināšanai surdotulka pakalpojumam.

Kādas ir nākotnes ieceres?

Jaunu pakalpojumu ieviešanu pagaidām neplānojam. Vairāk uzmanības pievērsīsim jauno tulku kvalifikācijas celšanai.

Mums ir ļoti laba sadarbība ar lietuviešiem – apmaināmies ar pieredzi, vēlamies rīkot kopīgus pasākumus un seminārus. Ceram, ka pandēmija beigsies un varēsīm to darīt, jo divus gadus visi semināri notika attālināti. Tiekoties klātienē, ir iespēja no sirds izrunāties.

Šajā jubilejas gadā vēlamies organizēt seminārus, kuros nedzirdīgie un dzirdīgie varētu izteikties, kā jūtas un ko domā viens par otru. Ceram arī jubileju nosvinēt klātienē.

Paldies visiem kolēģiem, it īpaši tiem, kas joprojām ir kopā ar mums no Rehabilitācijas centra dibināšanas dienas. Novēlu veiksmi, izturību un labu veselību, lai varam arī turpmākos gadus desmitus būt kopā! ●

Rūpēs par visiem

LIDA ŠILINSKA 2021. gadā saņēma LNS augstāko apbalvojumu "LNS Goda biedrs". Viņa ir Smiltenes biedrības aktīviste un valdes locekle, iepriekš ilgi strādājusi arī par Smiltenes reģionālās biedrības priekšsēdētāju. Ar Lidu tiekamies platformā "Zoom", bet vienai otru saprast mums palīdz surdotulce, viņas meita Aiva.

Kas jādara, lai iegūtu augsto LNS Goda biedra nosaukumu?

Par šādu titulu nekad pat nebiju domājusi. Bērniībā redzēju, kā tēvs rūpējās par kaimiņiem un darbabiedriem. Mātei palīdzēju rakstiskā veidā komunicēt ar dzirdīgajiem. Rēzeknes Nedzirdīgo bērnu internātskolā (skola pastāvēja no 1957. līdz 1990. gadam – red. piezīme) mācoties, palīdzēju komunicēt ar skolotājiem un skolabiedriem, kuriem nebija tādu spēju un prasmju.

Augsta atzinība un novērtējums nav mana darba mērķis. Es darbojos, lai nedzirdīgo dzīve kļūtu labāka, ērtāka un pieejamāka. Tas man sanāk dabiski. Man nepatīk, ka mani slavē un publiski atzinīgi novērtē. Esmu vienkāršs cilvēks.



Pastāstiet par savu bērniību.

Bija gan labi, gan grūti laiki. Mans tēvs ir no Krievijas. Pēc Otrā pasaules kara viņam nebija māju, un viņš pelnīja, darot dažādus darbus būvniecībā. Viņam pastāstīja, ka Punduros, kādreizējā Abrenē, dzīvo nedzirdīga sieviete, savukārt šai nedzirdīgajai sievietei stāstīja, ka pie robežas mīt kāds nedzirdīgs vīrietis. Tā viņi iepazīnās un apprecējās. Viņiem piedzima divi bērni – mani vecākie brāļi. Tad vecmamma ar brāli un bērniem pārcēlās uz Naukšēniem, vīram nezinot, – gribēja ģimenei "uzkundzēties". Kad tēvs uzzināja, ka ģimene ir pazudusi, viņš noskaidroja, kur viņi atrodas. Aptuveni nedēļu viņš pavadīja ceļā, jānot uz zirga, lai nonāktu pie savas ģimenes. Ierodoties Naukšēnos, tēvs ciema padomē uzzināja situāciju un lūdza, lai ierāda kādu dzīvesvietu, jo te ir viņa ģimene. Iedeva mazu mājiņu. Tad drīz piedzimu es – zirga ratos ceļā uz Rūjienas slimnīcu. Pēc kāda laika mums, pieciem cilvēkiem, ciema padome piešķīra lielāku māju. Tēvs gādāja par ģimeni, daudz strādāja, samaksu ņēma gan naudā, gan graudā. Kara laikā viņš bija apguvis arī kalēja amatu, tāpēc bija ļoti pieprasīts strādnieks.

Smiltē dzīvoja mans vecākais brālis, un es tur bieži ciemojos – ļoti iemī-

lēju šo pilsētu. Jau skolas laikā vasaras brīvdienās sarunāju sev darbu Smiltē. Par nopelnīto naudu pirkto drēbes savām jaunākajām māsām un brālim, lai viņiem būtu smuks apģērbs. Rūpējos par viņiem kā mamma.

Kā sazinājāties ar dzirdīgo māsu?

Es viņai iemācīju zīmju valodu. Un bija arī tā riebīgā māsa, kas viņu izjokoja. Piemēram, kad viņai bija četri līdz pieci gadi, viņa jau nedaudz prata rādīt zīmes, bet nemācēja daktilēt. Es viņu mācīju un, kad mātai nesanāca, teicu: "Ja tu nemācīsies, iesi gulēt cūku kūti!" (smejas) Mazā māsa baidījās no cūkām. Rādīt burtus ar rociņām viņa iemācījās.

Vai māsa ģimenē bija arī tulkas saziņai ar dzirdīgo pasauli?

Tēvs bija ļoti labs. Tā kā mazā māsa bija dzirdīga, viņu varēja izmantot arī kā tulku, bet tēvs nekad to nedarīja, viņš pats tika galā ar saziņu. Viņš uzskatīja, ka bērnam nav jāzina lietas, ko kārto pieaugušie, piemēram, dažādas strīdas situācijas.

Jūs LNS labā daudz darāt brīvprātīgi. Kāds ir jūsu gandarījums par šādu darbu?

Man pašai tas ir interesanti. Ja man

kaut ko piedāvā, nekad neatsaku. Ja varu – daru.

Kā kļuvāt par sētnieci?

Neatkarības laikā apmēram desmit gadus biju bezdarbiece. Ar dzirdīgo māsu vienmēr meklējām iespējas nopelnīt. Kad māsa dabūja sētnieces darbu, gribēja arī mani tajā iekārtot, bet man atteica – nedzirdīgais tur strādāt nedrīkstot. Taču es vienalga gāju mātai palīdzēt. Kad viņa bija saslīmusi, pastrādāju viņas vietā, jo pārzināju to teritoriju. Pamazām darba devēji ievēroja, ka es labi strādāju. Kad māsa atrada citu darbu, mani pieņēma darbā par sētnieci.

Pastāstiet par savu pieredzi biedrības vadīšanā.

Kad man piedāvāja vadīt biedrību, sākumā nevēlējos to uzņemties. Taču daudzi seniori lūdza, lai piekriestu, un teica, ka palīdzēs un atbalstīs. Viņu dēļ arī piekritu. Bija ļoti grūti strādāt divos amatos – biju gan biedrības vadītāja, gan sētniece. Paldies manai meitai Aivai, kura tobrīd strādāja par tulku, viņa man ļoti palīdzēja finanšu jomā. Jutu, ka slodze bija par lielu, jo dabūju nervu sabrukumu. Lielākais atbalsts bija mana ģimene. Pateicoties viņiem, izturēju. Paveicās arī ar

dakteri, kuras ieteikumi palīdzēja iziet no šīs situācijas un izvēlēties, kur turpmāk strādāt. Tā nolēmu, ka turpināšu strādāt par sētnieci.

Kam jāpievērš uzmanība, lai nenovestu sevi līdz nervu sabrukumam un savlaicīgi vērstos pēc palīdzības?

Biju sevi novedusi tik tālu, ka pati neapzinājos notiekošo. Māsa ievēroja, ka esmu uz sabrukuma robežas. Viņas mudināta, sāku apmeklēt ārstus. Sliktā pašsajūta sākās ar dīvainām galvassāpēm. Panika, uztraukums visu laiku, nevarēju izgulēties. Bija arī murgi. Meita arī redzēja, ka nav labi, ka uzvedos dīvaini – visu laiku trauksme, pa dienu gribas gulēt, bet naktī ne, reizēm runāju pilnīgi aplamas lietas.

Kādi ir jūsu hobiji?

Apmeklēju dejošanu, vingrošanu, vēl man patīk ceļot un nūjot. Deju studijā "Kristāls" vairāk darbojas jaunieši, bet vadītāja bija tik atsaucīga, ka visa vecuma deju grupas integrēja vienā grupā. Radošās nodarbības ir arī LNS ietvaros – tās apmaksā valsts, bet meistarklases organizē studija, un tās ir par maksu. Man ļoti iepatikās, un labprāt piedalījos, mēģināju dažādus stilus. Visvairāk man patika "Zumba" un "Vogue". Kad vadītāja uzzināja, ka dejas apmeklē arī nedzirdīgie, centās parādīt un pastāstīt, kā kustēties. Pašlaik gan nodarbības nenotiek – jāgaida, kad būs labāki laiki.

Esmu lasījusi, ka jūs aktīvi sekojat līdzi un arī pati lietojat modernās tehnoloģijas. Kādas ierīces vai lietošanas izmantojat ikdienā?

Ikdienā lietoju datoru, telefonu, planšeti. Kad parādījās planšetes, daži nedzirdīgie bija skeptiski. Es viņus, it īpaši laukos dzīvojošos, centos pārliecināt, ka tieši viņiem planšete ir ļoti vajadzīga. Dažam labam pat ar varu to esmu uzspiedusi. Saņēmot planšeti, daži sūdzējās, ka neprot to lietot. Tad paskaidroju, ka pamatdarbības parādīs tulkus, pēc tam ar laiku sapratīs un iemācīsies. Es pati arī tā apguvu – iedeva, parādīja pamatus un teica – lieto. Iemācoties saproti, cik tas ir ērti un cik ļoti atvieglo dzīvi. Visi iemācās!

Mūsu biedrībai bija Jaunpiebalgas grupa. Tur bija vadītāja Sofija Cīrule (autora piezīme – S. Cīrule aizgāja mūžībā 2021. gada 24. decembrī). Viņa jau bija gados un sākumā ļoti bai-



Kopā ar deju grupu, horeogrāfu un aktieri AVIK PARKOUR no Indijas, kas vadīja meistarklasi Hip-Hop-street dance stila dejā.

dījās planšeti pat rokās paņemt. Taču es teicu, ka vajag. Tu dzīvo laukos un esi grupas vadītāja, var kaut kas atgādāties. Vai skriesi kilometriem tālu pie kaimiņiem? Bet, ja tev ir planšete, tu vari piespiest podziņu un kādam piezvanīt. Jaunpiebalgā bija arī labi jaunieši, kuri parādīja un paskaidroja. Tā S. Cīrule iemācījās lietot planšeti. Reiz Sofija man piezvanīja, un ekrānā es redzēju, ka viņai ir slikti. Varbūt Sofija pati to neapzinājās... Teicu, lai izsauc ātro palīdzību, bet viņa pretojās. Tad mēs ar meitu piezvanījām "ātrajiem". Sofija tiešām bija smagi saslimusi, un viņu aizveda uz slimnīcu. Vēlāk šo gadījumu pārrunājām, un Sofija atzina, ka man bija taisnība – planšete ir nepieciešama.

Vēl kāds gadījums bija ar citu sievieti, kura arī bija gados un dzīvoja tepat Smiltē. Viņa bija uzņēmīga, zinoša, lasīja. Mēs draudzējāmies un abas interesējāmies par tehnoloģijām. Kādu dienu viņa plāpāja ar ārzemēs dzīvojošu sievieti un šī videozvana laikā noģība. Otrai sievietei bija Valmieras biedrības kontakti, viņa piezvanīja vadītājai Dacei Lācei, kura uzreiz zvanīja man, bet es – meitai. Meita ieradās un izsauca palīdzību. Tehnoloģijas tik tiešām ir ļoti labi attīstījušās – prakse rāda, ka dažreiz tās var palīdzēt pat izglābt kādam dzīvību. Agrāk vispār nebija telefonu – tas bija ārpriests!

Ko, jūsuprāt, varētu uzlabot, lai padarītu dzīvi labāku?

Vispirms vēlētos redzēt izmaiņas izglītības sistēmā nedzirdīgajiem un

sociālajā jomā. Pabalsti, ko vecāki saņem par bērnu ar invaliditāti, parasti tiek izmantoti rēķinu apmaksai, bet bērns no tiem neko negūst. Maz ir cilvēku, kuri saprot, ka tā ir bērna nauda, un atstāj to viņa nākotnei. Rūpēties par saviem bērniem ir mūsu atbildība, tas ir svarīgi bērnu nākotnei. Piemēram, nedzirdīgam bērnam patīk mākslas joma vai dejas. Labāk šos pabalstus izmantot nodarbību apmaksai, lai iet un darbojas, un varbūt viņš spēs šajā jomā attīstīties tālāk. ●

FAKTI PAR LIDU ŠILINSKU:

- dzimusi Valkas rajona Naukšēnu pagastā,
- mācījusies Rēzeknes Nedzirdīgo bērnu internātskolā,
- LNS darbojas kopš 1975. gada,
- strādā SIA "Sarkanā Krusta Smiltenes slimnīca" par sētnieci,
- no 2015. gada LNS Smiltenes reģionālās biedrības Goda biedre,
- LNS Smiltenes RB priekšsēdētāja no 2009. līdz 2013. gadam,
- ilgstoši bijusi biedrības priekšsēdētājas vietniece un LNS domes locekle,
- vairākas reizes bijusi arī Smiltenes biedrības grupas vadītāja,
- joprojām aktīvi iesaistās dažādu pasākumu organizēšanā Smiltenes biedrībā.

Sejas maskas traucē saziņu

25. decembra Latvijas Radio raidījumā "Sarunas" žurnāliste Sintija Ambote iztaujāja MĀRU LASMANI, Rīgas pirmskolas izglītības iestādes "Dzintariņš" bērniem ar dzirdes traucējumiem skolotāju, par izglītību, valodu, darba iespējām un pandēmijas laika izaicinājumiem.

Intervijas sākumā, iepazīstinot ar sevi, Māra Lasmane atklāja, ka nāk no nedzirdīgo ģimenes, ieguvusi izglītību Daugavpils Pedagoģiskajā universitātē un strādā darbu, par kādu kādreiz kopā ar māsām sapņojusi.

Māra uzskata, ka nedzirdīgajiem ir iespējas strādāt jebkurā profesijā, "bet galvenais ir tas, kā skola iemācījusi zīmju valodu un kā bērni izprot mācības un priekšmetu vielu. Nedzirdīgais var izvēlēties jebkuru profesiju, var strādāt arī par zobārstu vai lidoātāju, tagad ir dažādas iespējas." Viņa domā, ka darba devējs varētu pieņemt nedzirdīgu cilvēku uz pārbaudes laiku, kurā pārliecināties, vai viņš spēs veikt pienākumus. Tāpat viņa uzskata, ka ir maz informācijas par komunikāciju ar nedzirdīgu cilvēku. Un tas rada sava veida nevēlēšanos kontaktēties.

Krietni sāpīga tēma nedzirdīgajiem ir komunikācija pandēmijas laikā, kad joprojām daudzi nespēj pieņemt nedzirdīgo ierobežoto sazināšanos un lūgumu uz mirkli noņemt sejas masku. Arī Mārai nepatīkami gadījumi bijuši gan veikalā, gan slimnīcā, kad bijis jāuzklausā pat uzkliezienu. Viņa atzīstas, ka ar bērniem strādā bez maskas, jo tā ir vienīgā iespēja, kā viņi attīstīs savu zīmju valodu.

"Es ļoti sekoju līdzi jaunumiem interneta portālos, jo televīzijā diemžēl pietrūkst informācijas. Man ir jautājuši, kurā programmā jūs vēlētos redzēt subtitrus. Atbildēju, ka gribētu, lai tie būtu pilnīgi visās programmās. Jo man tad ir pretjautājums dzirdīgajiem: kurā programmā jūs gribētu, lai izslēdz skaņu?" domās dalās Māra Lasmane. ●



Teksts: Valda Lutiņa Foto: Baiba Runce/Latvijas Radio

Iespējas iekļauties sabiedrībā

2021. gada 23. decembra Latvijas Radio raidījumā "Atvērtie faili" žurnāliste Baiba Runce pētījusi, ar kādiem izaicinājumiem saskaras vārdzirdīgi un nedzirdīgi cilvēki, kādas ir viņiem nepieciešamās tehniskās vajadzības, lai iekļautos sabiedrībā, kā arī iepazīstināja ar trīs cilvēku pieredzi.

Raidījumā tika sniegta plaša informācija par tehniskām iespējām nedzirdīgiem cilvēkiem: surdotulka pakalpojumu, akustisko cilpu, dzirdes aparātiem un kohleāro implantu. Raidījumā piedalījās LNS Rehabilitācijas centra vadītāja Sandra Gerenovska, Surdotehniskās palīdzības centra valdes priekšsēdētāja Inese Immure un izpilddirektors Eduards Bērziņš-Lācis, Bērnu dzirdes centra vadītāja Sandra Kuške, uzņēmējs Varis Strazdiņš, laboratorijas "Dentālā studija" zobu tehniķe Diāna Jakubone (attēlā) un Latvijas Sporta pedagoģijas akadēmijas fizioterapijas students Sergejs Soklakovs. ●

Raidījumu ar surdotulkojumu var noskatīties šeit (turpat arī lasāms teksts): www.ej.uz/atvertiefaili



Darba devējiem jābūt drosmīgākiem

22. decembra Latvijas Radio raidījumā "Cilvēkstāsti" viesojās KRISTĪNE ZAPOĻSKA, lai dalītos pieredzē par darba meklējumiem. Viņas stāstīto žurnālistam Kristapam Feldmanim tulkoja surdotulks, LNS Rehabilitācijas centra sociālais darbinieks Rolands Brikmanis, kurš ikdienā nodarbojas ar atbalstu darba meklētājiem ar dzirdes traucējumiem, arī no novembra vidus līdz decembra vidum palīdzēja Kristīnei darba meklējumos. Šim procesam līdzīgo sekoja Latvijas Radio.

"Man ir Latvijas Universitātē iegūts profesionālā bakalaura grāds speciālajā pedagoģijā un logopēdijā," stāstīja Kristīne Zapoļska un piebilda, ka vēlētos atrast darbu par audzinātāju, auklīti vai skolotāja palīgu. Kristīne bez darba ir aptuveni gadu. Līdzšinējā darba pieredze – pārdevēja palīdzība, apkopēja, palīdzēja virtuvē. Viņa arī bijusi auklīte bērnudārzā un strādājusi pie privāta darba devēja.

Kristīne meklēja vakances populārākajos sludinājumu portālos, ielika savu sludinājumu par vēlmi strādāt par auklīti, sagatavoja savu dzīves un darba gājumu jeb CV. Tajā norādīts, ka viņa ļoti labi prot zīmju valodu, ir vidējās prasmes angļu un krievu valodā.

Divu nedēļu laikā tika saņemts viens darba piedāvājums – auklītes darbs ģimenē. Kristīne bija uz darba pārrunām, kurās darba devējs pārliecinājās, ka Kristīne ļoti labi spēj lasīt no lūpām un runāt. Viņai ir bijusi sarakste ar citiem potenciāliem darba devējiem,



taču, tiklīdz viņi uzzināja, ka Kristīne ir nedzirdīga, tā interese zuda.

Tiekoties atkal pēc divām nedēļām, Latvijas Radio uzzināja, ka pozitīvu ziņu nav. Kristīne visu mēnesi aktīvi meklēja darbu, pieteicās gan par auklīti, gan apkopēju. Diemžēl vienīgā tikšanās ar iespējamo darba devēju beigāsies negatīvi – darbs viņai atteikts.

Kristīne Zapoļska uzsver, ka darba

devējs baidās pieņemt darbā cilvēku ar dzirdes traucējumiem un pilnīgi ierasta ir situācija, ka, uzzinot par dzirdes traucējumiem, atbildes ziņas vairs neseko. Arī neskatoties uz to, ka viņa ieguvusi augstāko izglītību. Kristīne turpinās meklēt darbu un aicina darba devējus būt drosmīgākiem un dot iespēju arī cilvēkiem ar dzirdes traucējumiem strādāt un pierādīt sevi. ●

Muzikālās izrādēs vajadzīgi titri

"Es mīlu vairāk melodiskus koncertus, kur ir daudz mūzikas, daudz deju. Ar dziedāšanu ir tā, ka, ja operdziedātājs uzņem augšējos toņus, tad es ar dzirdes aparātu āža blēšanu dzirdu," atklāja BAIBA BICĒNA 22. decembra LTV raidījumā "Kultūrtelpa" Līgai Gaigalai.

Latvijas Televīzijas aicinājumu apmeklēt koncertizrādi "Spāņu vakari – la Zarzuela" VEF Kultūras pilī Baiba Bicēna uzņēma ar prieku, jo pandēmijas dēļ šī bija pirmā iespēja pēc ilgāka laika atkal sadzirdēt mūziku klātienē. Pēc izrādes Baiba atzina, ka patikušas spāņu kaislības, lai gan runāto tekstu bijis grūti saprast. Viņa uzskata, ka, lai pilnībā saprastu saturu, būtu nepieciešama titrēšanas iekārta.

Kopumā vērtējot Latvijas kultūras dzīves piedāvājumu vārdzirdīgajiem, Baiba Bicēna uzskata, ka liela nozīme ir telpu akustikai, tādēļ ļoti cer sagaidīt labu akustisko koncertzāli Rīgā. ●



Laura Gaile – lietvede un sportiste

Ar LAURAS GAILES darbu LNS ir saskārušies teju visi biedri ar dzirdes traucējumiem. Martā būs jau 12 gadi, kopš Laura strādā LNS par valsts pasūtījumu lietvedības sekretāri. Par savu darbu un iepriekšējo pieredzi Laura pastāstīja "Kopsolt".

2001. gadā Laura Gaile absolvēja SIA "Republikas rehabilitācijas centrs" (pašlaik – "Sociālās integrācijas valsts aģentūra") arodizglītības programmu "Biroja komercdarbinieks" un viņai piešķirta uzskaites un grāmatvedības darbinieka kvalifikācija, kas atbilst otrajam profesionālās kvalifikācijas līmenim. Uzreiz pēc koledžas beigšanas Laura uzsāka darba gaitas A/S "Diena" par personāla speciālista palīgu, kur nostrādāja gandrīz deviņus gadus. Taču 2009. gada krīzes dēļ Laura no darba tika atbrīvota pēc abpusējas vienošanās. Tad sekoja brīvlaiks vairāku mēnešu garumā.

"Bija laiks sagatavoties Nedzirdīgo olimpiskajām spēlēm Taivānā, kur piedalījās cīņas sportā – tekvondo," stāsta Laura. Tagad LNS lietvede nodarbojas ar šaušanu un cer piedalīties Nedzirdīgo olimpiādē, kas šogad notiks Brazīlijā. Pēc darba viņa dodas uz šaušanas treniņiem un gatavojas sacensībām.

Sākot meklēt darbu, Laura nebija iedomājusies, ka varētu strādāt LNS, bet 2010. gada februārī saņēma izziņu no Ineses Immures, ka LNS meklē darbinieku. Viņa zināja, kāda Laurai ir izglītība un pieredze. Darba intervija notika ar toreizējo LNS prezidentu Arnoldu Pavlinu, un viņš Lauru pieņēma darbā.

Kādreiz reģistrācijas žurnālā informācija bija jāieraksta ar roku, taču Laura bija pieradusi strādāt ar "Excel" programmu. Laika gaitā viņa izveidoja elektroniskos reģistrācijas žurnālus, kurus var aizpildīt arī attālināti. "Tā es savulaik strādāju – datubāzē ar rokām ievadīju informāciju par klientiem, piemēram, kad klients uzņēms rindā uz surdotehnikas saņemšanu – dzirdes aparātu, vibropulkstenu, planšetdatoru un citiem tehniskiem palīgīdzekļiem. Ja klients mainījis adresi, telefona numuru vai e-pasta adresi, to datu bāzē labojam. Kad noformēju surdotulku un sociālās rehabilitācijas pakalpojumu līgumus, tad rakstu klientam, lai atnāk parakstīt," stāsta Laura. Ar klientiem viņa parasti nekontaktē, lai gan dažreiz atnāk vārdzirdīgi un nedzirdīgi parakstīt līgumus. Ja kāds neierodas,

viņa atgādina, uzrakstot izziņu.

Kopumā no 2010. gada līdz šodienai arhīvā ir vairāk nekā 37 tūkstošu klientu lietas. Visi dati glabājas ne tikai elektroniski, bet arī mapēs – līgumi, lēmumi, iesniegumi u. c. "Kad datu bāzē redzams, ka klientam pienākusi rinda uz tehnisko palīgīdzekli, man jānoformē un jānosūta uzaicinājuma vēstule. Pirms tam personas dati ir jāpārbauda Iedzīvotāju reģistrā, vai persona nav mirusi, vai joprojām dzīvo Latvijā un tamlīdzīgi. Dažreiz uzaicinājumu sūtu elektroniski, dažreiz – pa pastu," skaidro Laura.

Laurai patīk, ka darbā ir kārtība. Viņa rūpējas, lai viss ir kārtīgi un savlaicīgi izdarīts. Dažreiz strādā arī mājās, ievadot informāciju datu bāzē.

"LNS kolektīvs man patīk – mēs vienmēr cits citam palīdzam. Ja kaut ko nesaprotam – pārjautājam," atzīst Laura. ●



Laura tekvondo (augšējā attēlā) un šaušanā.



Jauniešu koris vizualizē kormūziku

Koris BALSIS uzsācis unikālu projektu – sadarbībā ar Latvijas Nedzirdīgo savienību ir izveidotas vienpadsmit kormūzikas skaņdarbu vizualizācijas, kas pielāgotas cilvēkiem ar dzirdes traucējumiem. Projekta idejas autori un realizētāji ir kora diriģenti Laura Elizabete Godiņa un Ints Teterovskis, dziedātāja Emīlija Rūta Ozoliņa un režisors Juris Jonelis.

Katrs mūzikas video veidots kādā īpaši mākslinieciskā vizualizācijas tehnikā – 3D, animācijas, zīmju valoda, subtitri, informatīvās grafikas u. c., kas ataino dziesmas dinamiku, ritmu, skaņas intensitāti, ļaujot uztvert arī dziesmas emocijas un saturu.

Diriģente Laura Elizabete Godiņa uzsver Dziesmu svētku lielo nozīmi latviešu kultūrā un atzīst, ka sapratusi, ka "visu šo laiku ir bijusi ievērojama sabiedrības daļa, kurai bijusi liegta iespēja svinēt šos svētkus kopā ar pārējiem un izjust emocionālo pārdzīvojumu, kādu spēj sniegt tikai mūzika, – tie ir cilvēki ar dzirdes traucējumiem. Mēs vēlējamies dot iespēju arī viņiem piedzīvot kopību mūzikā."

Projekts prezentēts tīmekļa raidījumā "Spried ar Delfi" šā gada 9. februārī, kad pirmizrādi piedzīvoja Raimonda Paula dziesmas "Venta" vizualizācija. Līdz 16. martam katru trešdienu portāla "Delfi" kultūras sadaļā tiks publicēti divi jauni projekta video. Tur arī varēs noskatīties visus 11 priekšnesumus.

Nākotnē plānots izveidot mobilo lietotni, kas ļautu cilvēkiem ar dzirdes traucējumiem pieredzēt visus mūzikas žanrus. Skaņas celiņu pielāgos katra klausītāja dzirdei, piemēram, viedtālruna vibrācijas funkcija palīdzēs labāk uztvert ritmu.

Zīmju valodas ekspertu lomā projektā darbojās tulki Brigita Lazda,



Ainārs Ostvalds un Elza Veismane.

Projekts tapis ar Valsts kultūrkapitāla fonda un Kultūras ministrijas atbalstu. Vairāk par šo projektu un pielāgotās dziesmas skatiet www.balsis.lv. ●

Polijas atlasē uz Eirovīziju – dziesma zīmju valodā

Kamēr Latvijas nacionālajā dziesmu konkursā "Supernova" varam baudīt dziesmas tikai ar tulkojumu zīmju valodā, tikmēr Polijas konkursā "Tu bije serce Europy! Wybieramy hit na Eurowizję" ("Eiropas sirds pukst šeit! Mēs izvēlēsīmes dziesmu Eirovīzijai") skanēs dziesma zīmju valodā bez vokāla. Tā ir apvienības "Unmute" (latv. val. "ieslēgt skaņu") dziesma "Głośniej niż decybele", kas iekļuvusi atlasē finālā, kas notiks 19. februārī (raksts tapis pirms šī notikuma – red. piez.).

Kā radās šī ideja? 2021. gadā Polijas Nedzirdīgo savienība par godu Starptautiskajai nedzirdīgo dienai īstenoja neparastu sociālo kampaņu, izveidojot grupu "Unmute", kuras sastāvā ir pieci nedzirdīgie. Kampaņas mērķis bija parādīt, ka mūziku var baudīt arī nedzirdīgie, to izjūtot skaņas viļņu veidā. Mūzikas vibrācijas viņi sajūt ar visu ķermeni.

Kā savas attiecības ar mūziku raksturo grupas dalībnieki? "Es deju tad, kad to vēlos pati, nevis tad, kad man kāds saka, ka varu. Man nav nekādu ierobežojumu," stāsta Magdalēna. Jūlija bilst, ka neklausās mūziku: "Es to izjūtu ar savu ķermeni. Tas ir skaisti!" Alīna stāsta: "Es un mana ģimene esam nedzirdīgi. "Unmute" ir pirmā un vissvarīgākā mūzikas nodarbība manā mūžā." Zuzanna atklāj, ka viņa klausās mūziku



un deju katru dienu. "Diena bez mūzikas man ir zudusi," viņa saka. Savukārt vienīgais puisis grupā Jakubs norāda, ka viņš tulko mūziku poļu zīmju valodā: "Pateicoties "Unmute", es varu pastāstīt visiem, ka arī nedzirdīgie mīl mūziku!"

Šo sociālo kampaņu Polijā ļoti labi novērtēja, tāpēc tika nolemts dziesmu iesniegt valsts atlasē uz dziesmu konkursu "Eirovīzija". No 150 pieteiktajām dziesmām tieši "Głośniej niż decybele"

nonāca to desmit vidū, kas iekļuva finālā. Pirmoreiz Eirovīzijas konkursa vēsturē tā atlasē piedalīsies skaņdarbs, kura visi izpildītāji ir nedzirdīgi, kas dziedās poļu zīmju valodā bez vokāliem.

Paldies Polijas Nedzirdīgo savienības prezidentam Krištofam Kotiņēvičam par sagatavoto informāciju. ●

Dziesmas video pieejams šeit: www.ej.uz/PolijasDziesma

Sveicam marta jubilārus!

VALMIERAS BIEDRĪBĀ

9.03. EMERITA CINĀTE

DAUGAVPILS BIEDRĪBĀ

02.03. OĻEGS BERGMANS

VENTSPILS BIEDRĪBĀ

9.03. ILMĀRS GEIGE

RĪGAS BIEDRĪBĀ

08.03. MARINA ARTJOMOVA

10.03. INĀRA GRUBE

10.03. NATAĻJA ŠMITE

11.03. OLGA BERGMANE
(CHAPCHUK)

11.03. AIJA RŪRĀNE

11.03. KONSTANTĪNS ŽOIDS

13.03. DZINTARS GRIĶIS

19.03. VALERIJA KREICBERGA

27.03. ĀRIJA MEDNE

28.03. GINTS MEIKŠA

31.03. RITA AUZIŅA

31.03. ILZE KINSTLERE



Apsveikums

*Gadi neiet, gadi trakā steigā skrien,
Un ne attapties ne saprast –
Tie jau tālu kāpās brien.
Lai gadi iet, lai gadi skrien,
Tos atpakaļ vairs neatsaukt.
Un katrs gads, kas ciemos nāk,
Lai prieku, laimi nes Tev klāt.*

Cien. Albīna Vaivode!

Sirsniņgs sveiciens 100 gadu jubilejā!
Veselību, izturību un mīlestību
ikdienā!

*LNS Rēzeknes RB un
LNS Rēzeknes RB Preiļu grupa*

.....
Interviju ar cienījamo jubilāri
lasiet Preiļu novada mājaslapā
www.ej.uz/AlbinaVaivode

Atvadu vārdi Č.Slavinskim



Mūžībā ir aizgājis LNS Daugavpils RB
Goda biedrs ČESLAVS SLAVINSKIS
(04.05.1954.–07.02.2022.).

Česlava Slavinska dzimtā vieta ir
Daugavpils. Viņš mācījās Opočkas
nedzirdīgo skolā, bet tikai sešas kla-
ses. Opočka ir Pleskavas apgabala
pilsēta Krievijā pie Veļikajas upes. Pil-
sēta atrodas 130 kilometrus no apga-
bala centra Pleskavas. Tūlīt pēc sestās
klases beigšanas Česlavs jau 17 gadu
vecumā iestājās darbā par apavnieku
Daugavpils nedzirdīgo uzņēmumā, kas
toreiz atradās Daugavpils RB telpās.
1975. g. viņam tika piešķirta apavnieka
otrā kategorija, bet 1978. g. viņš kļuva
par apavu iecirkņa brigadieru. 1976. g.
uzņēmums viņam piešķīra goda nosau-
kumu "Labākais apavnieks".

1980. g. Slavinskis sāka strādāt par
elektrokabeļu montētāju, no 1992. g. –
par piegriezēju. Česlavam izteiktas ļoti
daudzas pateicības un piešķirtas prē-
mijas par labu darbu ar ierakstu darba
grāmatiņā. Līdz pat pēdējai dzīves
dienai viņš turpināja strādāt SIA "LNS
Dane" par piegriezēju.

Daugavpils biedrība ir zaudējusi ļoti
aktīvu biedru, lielisku aktieri, kurš ne
tikai piedalījās pats, bet vienmēr arī
palīdzēja ar idejām festivālu priekšne-
sumu un nedzirdīgo dienu uzvedumu
veidošanā. Česlavs ar savu humoru
sagādāja prieku daudziem skatītājiem.
Viņš arī aktīvi sportoja, uzrādot labus
sasniegumus daudzos sporta veidos:
novusā, šahā, dambretē un futbolā.
Visilgāk aizrāvās ar šahu un dambreti.

Česlavs Slavinskis bija LNS biedrs
kopš 1971. g. 2015. g. viņš saņēma LNS
balvu par mūža ieguldījumu.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību un
skumju brīdī esam kopā ar mūsu biedri
Anitu Slavinsku, vīru mūžībā aizvadot.

LNS Daugavpils RB



Līdzjūtības

*Tā gaisma, ko izstaro svece,
Tas gaišums, kas liesmiņā plīvo,
Tas izplēn un pazūd, un gaist,
Bet gaisma, kas cilvēkā dzīvo,
Un siltums, ko izstaro sirds,
Tas nezūd – tas paliek un mirdz.*

Mūžībā aizgājuši mūsu biedri

SERGEJS ZAVERTAILO

(18.06.1947.–21.10.2021.)

un

JĀNIS LIPŠĀNS,

ilggadējais LNS Rīgas MRU darbinieks
(10.03.1947.–15.12.2021.)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību viņu
tuviniekiem un draugiem.

LNS RĪGAS RB

+

*Vēji pa laukiem staigā,
Aizmēž ar sniegu pēdas.
Kādreiz kur ziedonis gāja,
Tagad tur staigā bēdas.
(A. Zēbergs)*

Pa mūžības ceļu aizgājis **ČESLAVS
SLAVINSKIS**. Izsakām visdziļāko
līdzjūtību sievai Anitai, domās esam
kopā ar Tevi un Taviem tuvajiem.

*Līga Abakoks ar ģimeni un
Ligita Liepiņa ar ģimeni*

KOP
SOLI

Izdevums "Kopsoli"
ISSN 1407 – 0170

Adrese: Elvīras iela 19, Rīga, LV-1083

E-pasts: kopsoli@lns.lv

Tāl.: 26278525

Redaktore: Inese Immure
Iespiests: SIA "IBC PRINT BALTIC"

Sagatavots par Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem.

Materiālu pārpublicēšana atļauta,
tikai saskaņojot to ar izdevuma
redakciju.

Nākamais izdevums 30. martā